

Veijo Leino: Bagdad

arvostelu: Aarne Pynnönen

Jollain tavalla samastuin Veijon tarinaan jo ennen kirjan saamista. Kun nyt sain kirjan luettua, samastuminen vain vahvistui. Ensinnäkin kirja on hyvin kirjoitettu ja helppolukuinen, vailla lukijan hämmentämiseksi laadittuja tehosteita ja venkoiluja. Yhä olen näet sitä mieltä, että liian monimutkaiset rakenteet vierottavat lukijat, vaikka ne saattavat olla kaunokirjallisesti kaivattuja. Toiseksi itsekin hiekalla ja samaisessa kulttuurissa olleena elin mukana kaikki Veijon ilot ja surut, kommellukset ja onnistumiset. Itselläni oli tosin vaimo mukana torjumassa koti-ikävä. Jopa ählämisanasto oli tuttua. Yleisesti hiekalla käytetty sanonta - ei täällä miksikään tulee, hitaasti vaan pehmenee – kuvaa mielestäni oikein hyvin pitkän komennuksen vaiheita.

Olen lukenut muitakin vastaavia komennuspäiväkirjoja, mutta tässä oli vältetty niitä yleensä vaivaava luettelomaisuus ja toisto. Kaikki vaiheet Veijo osasi kuvata napakasti sortumatta itsestäänselvyyksiin ja jonninjoutavuuksiin, mikä säilytti jännitteen loppuun asti.